

[Ellsabeth Arnold]

ne helt alene at føre deres egen, hver for sig private integrationspolitik. Vi har ikke fra ansvarligt politisk hold givet dem nogen som helst anvisninger på, hvad den ansvarlige integrationspolitik gik ud på; det måtte de selv rode med. Og det blev også derefter: Masser af kommuner kunne ikke finde ud af at håndtere, hvordan de skulle få flygtninge eller udlændinge integreret i deres skoler, og hvordan de skulle få udlændinge integreret i deres boligområder.

Resultaterne har vi set, især her i sommer, hvor vi har haft debatten om Hvidovre Kommune og alle de kalamiteter, der kom af det. Byudvalgets nedsættelse var en lettelse, og byudvalgets resultater i første omgang var også et rigtigt skridt på vejen. Jeg tror, det er gode tegn, at vi omsider får taget fat på den integrationspolitik, vi i virkeligheden skulle være startet på for 10 år siden.

Hvad er der egentlig at være bange for? Hør her, hvad nogle unge andengenerationsindvandrere, altså børn, der er født i Danmark af forældre, som er indvandret, siger. De siger:

»Vi vil fortælle om vores virkelighed, den virkelighed, at Danmark også består af mennesker, der er anderledes, men som alligevel er en del af dette samfund. Vores virkelighed består af mere end bander, kriminalitet, ghettoer og bistandsklienter. For os er det flerkulturelle hverdagen. Det er en ny måde at være dansker på. Vi er ikke fremmede, men vi bliver gjort til fremmede.«

Det er jo det alvorlige ved vores håndtering af udlændinge i Danmark. Vi gør dem til fremmede, selv om de ikke er det.

Jeg kunne også nævne den polske roearbejderske, der sad på et plejehjem på Lolland og havde sin danske familie i Danmark, men som stadig væk i stille stunder læste i sin polske bibel. Hvad i alverden kan vi have imod, at den slags mennesker på fuldstændig normal vis går ind i det danske samfund og også får plejehjemspladser, som danskere gør?

En anden forsømmelse i den danske udlændingeintegrationspolitik er oplysningspligten. Det har været svært at få særlig mange oplysninger frem om, hvor mange udlændinge der var i Danmark, og hvad det var for nogle, og jeg vil gerne på dette tidspunkt rose indenrigsministeren for den massive oplysningsindsats, der i øjeblikket foregår fra Indenrigsministeri-

et. Nyhedsbrevet om udlændinge i Danmark er en guldgrube for os allesammen. Der er ingen oplysninger, vi ikke kan få, og det er fantastisk rart at have alle disse kontante oplysninger, når vi er ude at diskutere disse emner.

En af de oplysninger, som bliver nævnt gang på gang på gang, er, at i Danmark er der under 4 pct. udenlandske statsborgere. Under 4 pct. Og alligevel ter vi os, som om vor velfærd, vor kultur og vor identitet var afgørende truet. Det kan vi ikke være bekendt; det er ude af proportioner, og det er ikke et veloplyst samfund værdigt.

Vi må spørge os selv, om vi efterhånden er kommet dertil, hvor humanisme er blevet et skældsord, hvor tolerance er blevet upassende, og hvor menneskerettigheder er noget, der kun gælder for os selv. De 4 pct., som vi altså ikke engang har i Danmark, er åbenbart for meget for nogle. De 4 pct. skal åbenbart ned til 3 eller 2 eller 1 eller helst ned på 0. Angsten for de 4 pct. demonstrerer drømmen, den utopiske drøm, om det homogene samfund, den farlige drøm om det homogene samfund, hvor alle, der er anderledes, og alle, der ser lidt forkerte ud, skal smides ud. Det homogene samfund er et farligt samfund. Det er et samfund, hvor tolerancen ikke trives, hvor ingen accepteres, hvis de er anderledes. I virkeligheden er det homogene samfund det samfund, man stræber efter dér, hvor man udfører etniske udrensninger. Lad os håbe, at vi aldrig nogen sinde får sådant et samfund i Danmark.

Der er kommunalvalg om 14 dage, og derfor er denne forespørgsel selvfølgelig udmærket timet til det. Et af det danske samfunds udmærkede regler er, at udlændinge, der har haft fast ophold i Danmark i 3 år og derover, har stemmeret til kommunalvalget. Jeg vil gerne ved denne lejlighed opfordre alle udlændinge i Danmark, som har stemmeret til kommunalvalget, til at bruge deres stemmeret og til i hvert fald ikke at stemme på Fremskridtspartiet; så er jeg stort set ligeglad med, hvem de ellers stemmer på, men i hvert fald ikke på Fremskridtspartiet. Risikoen er nok heller ikke så stor.

Til sidst skal jeg blot sige, at Det Radikale Venstre ikke kan støtte Fremskridtspartiets dagsorden.

(Kort bemærkning).